

Da
De Nordste Levinger
Bel-Edle og Bel-Buse

Abraham Hendrichsen
Sorman,

Vice Raadmand her udi Staden

Den 4. May 1764. bleve needsatte udi Nye-Kirken i Bergen,

Et folgende fremsende

Sorge-Huuse's

Imprimatur
FRIDRICH ARENTZ.

B E R G E N,

Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kotheer.

B. N. 937

Min Ven! er Du nu død?

Er Du da nu henbandret

Der hvor en blier forandret,

Der, hvor er Glæde fød?

Saa er Du gaaen hen

Til høyeste Dommers Kammer,

Hvor Du fra all Din Jammer

Blev frie ved Tresseren.

Min Ven! jeg nu da maae,

Til sidste Vere Minde

Før det, Du allesinde

Var een iblant de Saae,

Der som en Ven sig loed

Før alle lade kiende,

Og elskte Ven og Siende,

Ja! troelig hos mig stoed,

Dig yde denne Pligt:

At du hos mig skal blive,

Saalænge jeg kan skrive,

Udi mit Hierte trykt.

Du her da saae, hvad Ret,

Hvad Uret ogsaa kunde

Udrette nogenlunde;

Nu sidder Du, hvor det

✠

Langt meer forklaret er
Hvor Sandhed med sin Krone
Befæstet paa sin Throne
Kundgiør Dem Gjerninger,
Jeg haaber Du er glad
Ehi Dyden, som Du øvet,
Dg Kærlig, som Du prøvet,
Dig drog til beste Stad,
Hvor Du nu Borgeer,
Ey bytte vil med hune,
Som her paa Pladsen træne,
Dg gierne bliver her,
Men veed dog ey hvad Tid
Det Herren vil behage,
Alt ende deres Dage,
Skiont de med største Flid
Sig mangan Uroe taer
Bed Verdens buldrend, Brimmel,
Men ey, desværre! Himmel,
Dg Guld i Hierte har,
Belan! Lyksalige!
Endskiont Du her forlader
Een Hustrue, Datter, Fader,
Med Møer og Godskende;

Du villig er at gaaen trostros om mig
 At den, som Sorg vil bæree
 For alle Dine Kiære,
 Skiont De bedroved' maae
 Dig favne her blandt! Sig, og
 Og Sig vil lade nye
 Med hvad Guds Forsynd' Dne
 Bestemmer viiselig, ind la mig
 O! GUD! du Trostens GUD! du
 Du alle Enfers Fader, ind
 Der den aldrig forlader,
 Som holdte dine Bud,
 Needsend din Trostens Vland,
 I Enfers saared' Hierte,
 At hun, skiont vel med Smerte
 Maae see, det er din Haand,
 Der haver dette giordt,
 Saa vil hun finde Glæde,
 Og med Gudsfrugt indtræde
 Til Himlens herlig Port.
 Til sidst, min Ven! din Dod
 Mig Dagligen maae lære
 Mit Hierte, Sind, at bæree
 Der, hvor er Glæde fød.